

af lovforslagets tekst og teksten i den således ændrede affattelse vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Nathalie Lind):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forhandling om udenrigsministerens redegørelse af 24. april 1975 om situationen i Indokina.

(Redegørelse nr. II. Redegørelsen givet 24/4 75).

Anden næstformand (Nathalie Lind):

Taletiden er indtil 10 minutter.

Lasse Budtz (S):

Allerførst vil jeg ganske kort takke udenrigsministeren for hans redelige og velafbalancerede redegørelse for situationen i Sydøstasien. Baggrunden er jo nu totalt ændret, men det skal jeg komme tilbage til.

Dernæst vil jeg udtrykke mit partis enighed i, at det er godt, vi får flere udenrigspolitiske debatter om begrænsede emner.

Efter socialdemokratiets opfattelse kan det kun være et spørgsmål om ganske kort tid, hvornår vi optager egentlige diplomatiske forbindelser med den provisoriske regering i Sydvietnam. Jeg vil gerne minde om, at vi allerede gennem længere tid har haft gode kontakter med PRG's repræsentanter, og en hurtig og automatisk anerkendelse vil også være i fuld overensstemmelse med regeringens og partiets politik om at optage diplomatiske forbindelser med den regering, der har den faktiske magt i et land, uanset politisk indstilling, og i dag er det jo PRG og Hanoi, der har magten i syd. Det er også med tilfredshed, jeg konstaterer, man er ved at tage skridt til at anerkende den nye regering i Cambodia.

Jeg er naturligvis fuldkommen klar over,

hvad vi senere vil høre fra den højre side af salen i dette høje ting, men det er for mig naturligt allerede på dette tidspunkt at fremhæve, at hvis vestlige lande som Danmark starter med at vende ryggen til det nye Vietnam, der nu omsider efter 30 års krig har fået fred eller er ved at få det, kaster vi helt selvfølgelig landet i armene på kommunisterne. PRG, men i øvrigt også Hanoi, har for længst og meget omhyggeligt gjort opmærksom på, at man meget gerne vil samarbejde også med vestlige lande, handle med dem, modtage deres økonomiske støtte og hjælp og deres tekniske assistance ved genopbygning af det mishandlede land. Hvis vi holder os fornemt eller bedrevidende tilbage, vil vi helt og aldeles overlade initiativet, men også påvirkningsmulighederne til de store kommunistiske stater, som vi på forhånd ved vil kappes om at yde assistance og øve indflydelse.

Vi skal og bør hjælpe både syd og nord. Syd har vi hjulpet for længst med betydelige midler, men nu får de brug for flere. Nord var regeringen parat til at hjælpe med teknisk bistand og lån. Der er i virkeligheden tale om en neutral, humanitær hjælpeindsats, og det er mig aldeles ubegribeligt, at partierne til højre i denne sal ikke forstår det og ikke vil være med til at efterleve det retfærdighedsprincip, som den danske hjælp var og er anlagt efter. I den forbindelse vil jeg gerne efterlyse en kommentar fra hr. Honoré fra kristeligt folkeparti til de udtalelser, han er blevet citeret for i massemedierne i dag.

Hvis vi fortsætter med at kigge fremad et stykke endnu, bør det fremhæves, at PRG klart har sagt, at man vil søge en neutral og alliancefri politik. Man er endda ifølge amerikanske kilder gået så langt som at sige, at man meget gerne ser, at der fortsat er en amerikansk ambassade i den by, der indtil for få dage siden hed Saigon. Man har lovet religionsfrihed, og efter de meldinger, der indtil nu er kommet fra de befriede områder, har der ikke været tale om de blodbade, som ofte er blevet forudset.

Når det er sagt, vil jeg gerne tilføje, at heller ikke jeg tror, at et genforenet Vietnam — og genforeningen har altid været målet for Nordvietnam, PRG og en meget betydelig del af den øvrige befolkning i Sydvietnam — kan undgå at blive kommunistisk